

ÎNCHEIERE

02 iunie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Dumitru Mardari
Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Societatea cu răspundere limitată „Irgo Line”,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de către Societatea cu răspundere limitată „Irgo Line” împotriva Întreprinderii de Stat „Întreprinderea pentru silvicultură Chișinău”, intervenient accesoriu Societatea cu răspundere limitată „Olinec”, în proces de insolabilitate cu privire la obligarea semnării acordului adițional și modificării contractului de arendă a construcțiilor hidrotehnice ale iazului și a contractului de arendă a încăperilor,

împotriva deciziei din 03 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de către Societatea cu răspundere limitată „Irgo Line” și a fost menținută hotărârea din 11 noiembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

constată:

La 05 februarie 2019 SRL „Irgo Line” a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎS „Întreprinderea pentru silvicultură Chișinău”, intervenient accesoriu SRL „Olinec”, în proces de insolabilitate cu privire la obligarea semnării acordului adițional și modificării contractului de arendă a construcțiilor hidrotehnice ale iazului și a contractului de arendă a încăperilor.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la 20 noiembrie 2019 ÎS „Întreprinderea pentru silvicultură Chișinău” a încheiat cu SRL „Olinec”, în proces de insolabilitate, contractul nr. 96 de arendă a construcțiilor hidrotehnice ale iazului și contractul nr. 97 de arendă a încăperilor.

A menționat că, la 10 iunie 2016 a încheiat cu SRL „Olinec” contract de societate civilă privind colaborarea conform contractelor de arendă nr. 96 și 97 din 20 noiembrie 2019.

A susținut că, la 24 iunie 2016 a fost încheiat contractul nr. 61 privind tripla colaborare între ÎS „Întreprinderea pentru silvicultură Chișinău”, SRL „Irgo Line” și SRL „Olinec”, în baza contractelor de arendă nr. 96 și 97 din 20 noiembrie 2009.

A afirmat că, SRL „Olinec” a devenit incapabil de a achita arenda, deoarece a falimentat, datoriile pentru perioada semnării contractului nr. 61 din 24 iunie 2016 în sumă de 83986,36 de lei au fost achitate de SRL „Irgo Line”.

A relevat că, conform contractului nr. 61 din 24 iunie 2016 privind tripla colaborare și contractelor privind cesiunea drepturilor de creanță din 28 iunie 2016 și 17 noiembrie 2017, datoria la plata de arenda inclusiv pentru anul 2018 a fost achitată de către SRL „Irgo Line”, drept dovadă servind actele de verificare din 29 ianuarie 2019, cu suma de 206000 de lei.

A notat că, la 08 mai 2018, prin hotărârea instanței de judecată, s-a constatat insolvabilitatea, falimentul și dizolvarea SRL „Olinec”.

A declarat că, conform pct. 11.4 din contractul de societate civilă din 10 iunie 2016, în caz de lichidare sau reorganizare a persoanei juridice, care reprezintă o parte contractuală a prezentului Contract, toate drepturile și obligațiunile asumate în temeiul prezentului contract trec către persoana căreia i-au fost transmise împuternicirile.

A specificat că, la 17 noiembrie 2017 a fost întocmit acordul adițional la contractele de arendă nr. 96 și nr. 97 din 20 noiembrie 2009, prin care a fost modificat alin. 2 din contractele de arendă nr. 96 și 97 privind arenda construcției hidrotehnice a bazinului acvatic din Pepiniera Silvică Bălțata și arenda încăperilor și, anume, au fost excluse cuvintele SRL „Olinec” și au fost incluse cuvintele SRL „Irgo Line”.

A invocat că, la 27 noiembrie 2017 s-a adresat la directorul ÎS „Întreprinderea pentru silvicultură Chișinău”, Victor Chicu cu o cerere, prin care a solicitat semnarea acordului adițional din 17 noiembrie 2017, iar la 11 octombrie 2018 s-a adresat repetat cu o cerere, prin care a solicitat în mod repetat semnarea acordului adițional menționat.

A reiterat că, prin scrisoarea ÎS „Întreprinderea pentru silvicultură Chișinău” nr. 01-04/354 din 22 noiembrie 2018 a fost informată că, acceptă semnarea acordului adițional trilateral la contractele de arendă nr. 96 și nr. 97 din 20 noiembrie 2009, cu condiția înlăturării abaterilor de la obligațiunile contractuale asumate și achitarea datoriilor acumulate pentru anul 2018.

A menționat că, în scurt timp au fost înlăturate toate datoriile, fapt ce se confirmă prin actul de verificare din 29 ianuarie 2019, însă acordul adițional nu a fost semnat de către ÎS „Întreprinderea pentru silvicultură Chișinău”.

A solicitat obligarea părâtului de a semna acordul adițional și de a modifica contractele de arendă nr. 96 și 97 din 20 noiembrie 2009 cu sintagma SRL „Irgo Line”.

Prin hotărârea din 11 noiembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, a fost respinsă acțiunea depusă de către SRL „Irgo Line” a fost respinsă ca neîntemeiată.

La 10 decembrie 2019 SRL „Irgo Line” a declarat apel nemotivat, iar la 22 iunie 2020 a declarat apel motivat împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii.

Prin decizia din 03 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de către SRL „Irgo Line” și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

Instanța de apel a reținut ca întemeiată concluzia primei instanțe, care a conchis că, conform art. 666 și 667 din Codul civil (în vigoare până la 01 martie 2019), nimeni nu poate fi forțat să intre în raporturi contractuale și nimeni nu poate forța pe celălalt să încheie un contract, deoarece libertatea contractuală, consecința primară a autonomiei de voință, se exprimă prin posibilitatea individului de a încheia sau nu un contract.

Totodată, instanța de apel a considerat neîntemeiat argumentul invocat de reprezentantul apelantului precum că, prima instanță nu a ținut cont de prevederile art. 667 alin. (2) din Codul civil, care reglementează că, obligarea la încheierea unui contract este interzisă, cu excepția cazului în care obligația de a contracta este prevăzută de lege sau dacă reiese dintr-o obligație asumată benevol. Or, faptul că SRL „Irgo Line” a înlăturat abaterile de la obligațiunile contractuale asumate și a achitat datoriile acumulate pentru anul 2018 în sumă de 43263,38 de lei, precum și a cheltuielilor pentru energia electrică consumată în sumă de 5584,80 de lei nu poate constitui temei de obligare la încheierea acordului adițional.

În acest sens, instanța de apel a reținut că, reieșind din obiectul contractului de societate civilă din 10 iunie 2016, desfășurarea și dezvoltarea activității piscicole din xxxx, cu suprafața de 30,92 ha și a încăperilor de depozit nr. 1 și nr. 6 cu suprafața de 100 m. p. și 104 m. p., amplasate pe aceeași adresă a fost justificată achitarea de către SRL „Irgo Line” a plăților pentru arenda bunurilor. Totodată, conform declarațiilor reprezentantului apelantului SRL „Irgo Line”, achitând datoriile SRL „Olinec” pentru arendă, în fapt, aceasta s-a folosit toată această perioadă de timp (a exploatat) de bunurile imobile nominalizate.

Instanța de apel a relevat că, reprezentantul apelantului SRL „Irgo Line” a invocat și faptul că, în baza contractului de societate civilă din 10 iunie 2016, odată cu constatarea insolvenței SRL „Olinec”, toate drepturile și obligațiile asumate în baza acestui contract trec la SRL „Irgo Line”.

Afară de aceasta, instanța de apel a reținut și întemeiată concluzia primei instanțe, care a conchis că, semnarea acordului adițional ar contraveni art. 22 alin.(1) și (2) din Legea cu privire la arenda în agricultură nr. 198-XV din 15 mai 2003, or, arendarea terenurilor agricole proprietate publică s-ar face prin licitație publică sau în alt mod prevăzut de lege.

Mai mult ca atât, instanța de apel a notat că, prima instanță just a conchis că, apelantul n-a invocat nici o normă legală (materială), în temeiul căreia ar putea fi obligat intimatul de a semna acordul adițional și de a modifica contractul nr. 96 de arendă a construcțiilor hidrotehnice ale iazului din 20 noiembrie 2009 și contractul

nr. 97 de arendă a încăperilor din 20 noiembrie 2009.

Succesiv, instanța de apel a reținut că, reprezentantul apelantului SRL „Irgo Line” a invocat faptul că, este inexplicabil în baza căror temeiuri de drept prima instanță l-a admis pe Dorel Morogai la examinarea cauzei civile nr. 2c-396/19, în calitate de reprezentant al SRL „Irgo Line”, or, la materialele cauzei se atestă procura din 10 aprilie 2019, în care administratorul SRL „Irgo Line”, Grigore Povar l-a împuternicit pe ultimul să reprezinte interesele întreprinderii în toate instanțele de judecată (f. d. 36).

La 23 februarie 2021 SRL „Irgo Line” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel și trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel.

În motivarea recursului a indicat că, nu este de acord cu decizia instanței de apel.

A menționat că, contrar prevederilor art. 118 alin. (3), 239 și 373 alin. (1) și (2) CPC, instanța de apel a emis o decizie nemotivată, iar concluziile instanței de apel au fost expuse într-o formă evazivă, incertă, neavând putere de convingere, fiind preluate argumentele din hotărârea primei instanțe, care, la rândul său, au fost preluate integral din referința prezentată de intimat, fără a fi combătute verosimil argumentele invocate de către recurent.

A susținut că, în speță, instanța de apel, verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe, și-a însușit argumentele reținute de către prim instanță, fără a ține cont și fără a argumenta respingerea argumentelor invocate de către recurent.

A afirmat că, instanța de apel a examinat superficial apelul, fără a supune controlului temeinicia și corectitudinea soluției date de prima instanță prin prisma prevederilor legale.

Prin referința depusă la 15 aprilie 2021 ÎS „Întreprinderea pentru silvicultură Chișinău” a solicitat respingerea recursului.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că, Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa părților copia deciziei contestate la 02 decembrie 2020 (f. d. 154), însă la materialele dosarului lipsesc date, care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent.

Astfel, recursul declarat la 23 februarie 2021 este în termen.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către SRL „Irgo Line” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat asupra deciziilor instanței de apel are caracter nedevalidativ și controlul judiciar se circumscrie doar asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se în exclusivitate doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile

trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Rebai și alții contra Franței, 25 februarie 1995), pe când în recursul declarat de către SRL „Irgo Line”, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către SRL „Irgo Line” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de către Societatea cu răspundere limitată „Irgo Line” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Dumitru Mardari

Mariana Pitic